

Tess

OKÉ. IK BEN NU DRIE MINUTEN OP SCHOOL NA DE ZOMER-
vakantie en ik weet nu al dat dit geen saai jaar gaat worden. Dat wilde ik
ook niet. Ik hou niet van saai.

In minuut 1 hoorde ik: ‘Slet.’

In minuut 2 vermoedde ik dat het over mij ging: ‘Pfff, Tess is echt een
slet.’

In minuut 3 wist ik zeker dat het over mij ging, want toen hoorde ik
het complete lied.

En dan te bedenken dat ik in de minuut daarvóór nog dacht dat mijn
grootste probleem dit schooljaar zou worden dat ik weer Hilbroek heb
voor Nederlands, en zijn les ook nog de eerste van de week is.

Ho, wacht. Reset. Dit is helemaal geen probleem.

Ik weiger van dat lied een probleem te maken.

Het was de lekkerste zomervakantie ooit.

Ik voel dat iemand mijn hand vastpakt en er even in knijpt terwijl we
het lokaal binnenstappen.

‘Maak je geen zorgen,’ zegt Sara. ‘Ik laat je niet alleen vandaag.’

Ik glimlach, omdat ze zo lief en zacht is, als een pluchen konijntje dat
je de hele dag wilt knuffelen. ‘Dank je, lieverd. Hoewel,’ bedenk ik, ‘ik je
zo niet helemaal herken.’

‘Hoe bedoel je?’ Ze kijkt nu net zo onnozel als een knuffelkonijntje.

‘Nou, je outfit.’

Sara werpt een blik omlaag, niet op haar gemak. ‘Wat is daar mis mee? Het is het perfecte groen.’

‘Perfect groen? Het is hartstikke flets! En gewoon supersaai katoen of zo. Wat is er gebeurd met je kledingkast vol knalroze en glimmende stofjes?’

Dan komt Kati binnenstormen. ‘Net op tijd! Mijn vader ook altijd met z’n verzoekjes vlak voor vertrek... O, mooi shirt. Love jadegroen,’ zegt Kati tegen een glunderende Sara als ze op de rij voor ons neerploft.

Een nadeel van met z’n drieën beste vriendinnen zijn is dat er altijd iemand in z’n eentje in een achtbaankarretje of aan de twee-aan-tweetafeltjes in een klaslokaal zit. Of achter de andere twee aan bungelt op de fiets langs een drukke weg en door de wind niets kan volgen van het gesprek. Maar dat is wat mij betreft dan ook het enige nadeel.

Kati zegt altijd dat ze het niet erg vindt. En omdat ze nu op de voorste rij zit, vlak voor Hilbroek met zijn penetrante koffie-verkeerdrukt, ga ik daar ook maar niet tegen in.

‘Jongens en meisjes, wat heerlijk dat we hier weer allemaal bij elkaar zitten, te genieten van het prachtige uitzicht en vooruitzicht,’ zegt Hilbroek met zijn monotone stem. (Ja, genieten. Zijn uitzicht is een steenen muur waar hij al jaren over moppert, maar waar schijnbaar niemand naar luistert, want dit is nog steeds zijn lokaal. Zijn vooruitzicht is een heel jaar opgescheept zitten met ons, literatuur- en taalbarbaren – op Kati na.) Hij frons zijn monobrauw en draagt hetzelfde beige steekzak-kengilet als vorig schooljaar. En het jaar daarvoor.

‘*Tess de Wilde is een snol, grootste snol van de school, Tess de Wilde in d'r hol*,’ klinkt plotseling een verzameling jongensstemmen dwars door zijn uitleg.

Onmiddellijk draait Kati zich om en staart me met haar grote groene ogen aan. ‘Wat is dit?’ sist ze.

Ik maak een slap handgebaar en zak wat onderuit terwijl Sara met tafel en al vooroverleunt om Kati bij te praten.

Ik staar recht voor me uit en denk alleen maar: ik kán dit niet over me heen laten gaan. Nee, toch? Maar ik kan ook zo gauw niet bedenken wat ik moet zeggen of doen. Ik weet altijd wat ik moet doen. Gekmakend, dit.

‘Werkelijk een prachtig stuk poëzie,’ zegt Hilbroek sarcastisch, dwars door de eerste zin van het tweede couplet, ‘dat ik de rest van het schooljaar niet meer wens te horen. Tenzij je alle delen van *De boeken der kleine zielen* van Louis Couperus graag extra op je boekenlijst wilt plaatsen.’

Voor het eerst in mijn leven ben ik hem dankbaar. Ik moet zelfs een beetje lachen om zijn ad remme reactie – deze vier gebundelde delen tellen gezamenlijk namelijk zevenhonderd pagina’s, zie ik als ik het opzoek op mijn telefoon.

En ik zie nog iets als ik snel mijn Instagram check. Eenenvijftig nieuwe reacties op mijn laatste bericht. Dat heb ik al drie dagen geleden gepost: een laatste zomerse foto van drie paar voeten in teenslippers in het zand, voordat de ellende die ‘examenjaar’ heet zou beginnen. Ik schuif letterlijk naar het puntje van mijn stoel. Waarom? En vooral: waarom nu?

Monica16: Jij durft zeg, een strandfoto na wat jij gedaan hebt, gadver!!!! Of was je daar weer zomaar andermans vriendje(s) aan het bespringen?

Suusje_xxx: Ja wat supergemeen! Terwijl je gewoon wist dat hij wat met A. heeft!

Mister_sunshine_100: Je bent inderdaad een lekkere wilde...

Mira_berg_: Wow, jij moet wel totaal seksverslaafd zijn! MIDDEN OP HET STRAND terwijl iedereen het kan zien???!!!!!

Timootje_15: Daar is een ander woord voor: hoer.

Pink_chick_love: Of slet!

Jeeej_jennifer: Grootste snol van de school. Geen woord van gelogen toch!

Susiesinstagram: #daddyissues zeker. Waarom zou je anders zomaar met jongens naar bed gaan?

Markiemark: Hé lekkertje, waar op het strand zullen we afspreken morgen?

Even sta ik weer op het strand. Voel ik de losse korrels tussen mijn tenen kriebelen terwijl de laagstaande zon in mijn gezicht schijnt en er een zwerm zeemeeuwen over me heen vliegt. Heerlijk. Zo had ik toch een beetje een vakantiegevoel, ondanks het feit dat onze zomervakantie naar Sicilië (Sicilië!) gecancelld was en mijn vader in een paar weken tijd meer in het ziekenhuis kwam dan hij tot dan toe was geweest (twee keer: bij mijn geboorte en die van mijn broertje, Daan). Mijn vader heeft namelijk nooit wat. Hij kan water uit de kraan drinken in India zonder ziek te worden, grapt mijn moeder altijd. Tot hij in mijn eerste week zomervakantie 's morgens boven zijn onaangeroerde kom muesli met een vertrokken gezicht zei: 'Ik denk dat ik de huisarts moet bellen, die buikpijn lijkt me toch niet goed.'

Een week later bleek dat hij zich niet had aangesteld: een tumor in zijn darm. Klein en te behandelen, gelukkig, maar dat moest wel meteen die zomer gebeuren.

De sfeer thuis was niet zwaar, daar doen mijn ouders niet aan.

Aanpakken en doorgaan is ons motto. Mijn vader liet zich zonder te klagen behandelen en we waren er alle vier van overtuigd dat het goed zou komen.

Maar toch voelde ik af en toe de behoefte om even weg te gaan. Naar het strand, nog geen vijf minuten fietsen van ons huis, waar het zo lekker hard waaide. Dan suisde de wind met zo veel kracht langs mijn oren dat ik niets anders meer hoorde, en was het net alsof alle ruis uit mijn hoofd verdween. Alle gedachten vlogen weg met de wind. Soms rende ik zelfs een klein stukje, om de wind een handje te helpen.

En toen ineens zag ik hem staan. Tot zijn enkels in het lage water, zijn handen in de zakken van zijn knielange zwarte zwembroek. De touwtjes waren nog spierwit, merkte ik op toen ik dichterbij kwam, en staken af tegen zijn gebruinde huid. Nog een paar stappen verder. Hij had zijn ogen dicht, maar zijn mondhoeken krulden omhoog. Misschien had hij wel hetzelfde gevoel als ik bij de wind.

Ik ging naast hem in de branding staan. ‘Hé, jij bent Lars, toch?’

Hij opende abrupt zijn ogen en keek me aan. Blauwe ogen, met een licht kronkelig randje om zijn pupil, alsof hij dat zelf getekend had. ‘Hoezo, Tess, heb ik iets gedaan?’

Hij kende mij dus ook, dacht ik terwijl ik nonchalant mijn schouders ophaalde. ‘Niet dat ik weet. Behalve dat je niet op vakantie bent, zoals echt iedereen.’

‘Pff, inderdaad,’ verzuchtte Lars. ‘Lekker hoor, van die ouders die een nieuwe badkamer belangrijker vinden dan op vakantie gaan. Dit zou het laatste jaar zijn dat ik met ze meeging, en daarom heb ik nee gezegd tegen m’n vrienden, die nu aan het feestvieren zijn aan de Costa Brava. Wat is jouw excuus?’

‘Een vader met darmkanker.’

Ik zag hem schrikken. ‘O, sorry.’

‘Geef niet. Het komt goed met hem, hoor.’

‘Gelukkig. En vergeet die badkamer, alsjeblieft. Stomme opmerking.’ Hij haalde diep adem en voegde er toen mompelend aan toe: ‘Daar schijn ik nogal goed in te zijn.’

‘Zegt je vriendin dat?’ vulde ik zelf maar in.

Lars knikte. En schudde zijn hoofd. ‘Eh, lang verhaal. De korte versie is dat ik nu word ingeruild voor een of andere Griek die wel romantisch is. Dat zei ze tenminste toen ze me vanaf het vliegveld opbelde.’ Hij haalde diep adem. ‘Omdat ik een grapje maakte dat we maar moesten zien of onze relatie vier weken vakantie zou overleven, precies op het moment dat zij zei dat ze me enorm ging missen.’ Hij sloeg met zijn hand in de wind. ‘Laat maar. Het is ingewikkeld.’

‘Dat zijn relaties altijd. Daarom doe ik er ook niet aan.’

Lars nam me verbaasd op. ‘Dat is... overzichtelijk.’

Vanaf dat moment zagen we elkaar bijna elke dag op het strand, aangezien we allebei niets te doen hadden, op een bijbaantje na. Mijn vriendinnen waren ook niet in de buurt. Sara was met haar moeder aan het kamperen en Kati en haar ouders deden de hele zomer aan huizenruil met kennissen die in het saaiste boerengehucht van heel Duitsland woonden (Kati’s woorden). Het voelde bijna meteen als een soort zomervriende zonder liefde – eigenlijk een zomervriendschap, als dat niet zo’n stom woord was. Hij zeurde soms over zijn vermoedelijke-ex-vriendin (aan wie we refereerden als ‘A.’; hij had haar naam nog niet één keer voluit genoemd), ik vertelde hoe het met mijn vader ging, en daarna gingen we verder met ouwehoeren, lachen en op het strand rondhangen. Met als dikke plus dat we ondertussen een lekker kleurtje kregen.

Op dag zeven gebeurde er iets anders.

‘Vind je mij eigenlijk knap?’ vroeg Lars.

Na een paar dagen met Lars was ik eraan gewend geraakt dat hij vanuit het niets met dat soort vragen kon komen.

‘Ja,’ zei ik zonder nadenken tegen de jongen die in zijn zwembroek naast me zat, met de witte touwtjes die nu nog feller afstaken tegen zijn gebruinde buik. Druppels van de zee glinsterden als enorme clichés op zijn huid in de zon. Ja: ik keek graag naar hem.

‘Ga je niet vragen of ik jou ook knap vind?’ vroeg hij daarna.

‘Niet dus. Vind je dat soms confronterend?’ Uitdagend keek ik hem aan.

‘Eerder intrigerend.’ En toen na een poosje: ‘Ik vind jou zeker knap.’

‘Oké, goed om te weten.’

Hij gaf me een speels duwtje en daarna bleef hij met zijn aangespannen biceps tegen mijn schouder zitten.

Ik kreeg het er warm van.

Hij ook, denk ik, want toen we elkaar van opzij aankeken was het heel duidelijk wat er ging gebeuren. Kuste ik hem of hij mij? Geen idee, maar we kusten. En dat kon hij goed. Echt héél goed. Ik had nog nooit zo lekker gezoend.

En het ging maar door. Het werd alleen maar beter. Ik vergat alles, de wereld was piepklein en heerlijk overzichtelijk geworden. Voor mijn gevoel zaten we uren zo.

Toen veerde ik op en stak mijn hand naar hem uit. Ik had een idee. Een geweldig, impulsief idee. ‘Kom.’

‘Waarnaartoe?’ vroeg hij, nog altijd in kleermakerszit in het zand.

‘Dat zul je wel zien, meneer Vraagteken. Of durf je soms niet?’

Ik trok hem omhoog en nam hem mee naar een plek die ik had ontdekt vlak voordat ik Lars voor het eerst op dit strand was tegengekomen.

Een beschut stukje duinen, waar niemand kwam. En dat kon ik weten omdat ik daar urenlang had gehuild op de dag dat mijn vader het slechte nieuws kreeg, zonder dat iemand me had gezien. Deze plek was te mooi om voor altijd met een tumor en tranen verbonden te blijven.

In de duinpan stonden we even tegenover elkaar. Zo dichtbij dat ik precies kon volgen hoe het getekende lijntje om zijn pupil liep. Zo dichtbij dat we precies wisten wat er binnen nu en een paar tellen ging gebeuren. Heel even flitste A. door mijn hoofd. Maar Lars voelde geen noodzaak om over haar te beginnen en ik dus ook niet. Voor zover ik wist was het uit tussen hen, en mijn verantwoordelijkheid was het sowieso niet.

Het was een bizar moment, daar tussen de duinen met een jongen die ik nog maar zo kort kende. Maar man o man, wat was het geweldig.

‘Eh, gaat het?’ vroeg Lars een tijdje later voorzichtig.

Je ziet in films of boeken toch weleens van die achteraf-openbaringen van vrouwen: ‘Ik weet echt niet wat me bezielde?’ Nou, ik wist heel goed wat me bezielde: ik had één keer eerder in m’n leven seks gehad, met mijn vriendje Adam. We hadden keurig vier maanden gewacht, en de seks was de grootst mogelijke teleurstelling, die ik zo snel mogelijk wilde vergeten. Er was niets fijns aan, behalve toen het voorbij was. Ik was er helemaal klaar mee dat die keer nog steeds in mijn hoofd zat.

Ik knikte, met een glimlach. ‘Ja hoor. Het gaat geweldig. Weet je, ik begreep nooit waarom mensen hier nooit over konden ophouden, maar nu met jou snap ik het wel.’

Lars begon te stralen. Het was bijna schattig. ‘Ja, helemaal mee eens. Ik had ook niet gedacht dat het zo... ik bedoel, ik heb het ook niet eerder zo leuk gehad als nu met jou. Dit moeten we vaker doen.’

Ik keek hem aan. Groter dan dit kon mijn glimlach niet worden. Lars had gelijk: dit moesten we echt nog heel veel vaker doen.

‘Nog meer reacties?’ vraagt Kati als ik op mijn telefoon zit te scrollen. Ze kijkt me meelevend aan.

Ik knik. De eerste kleine pauze en ik ben nu al klaar met deze dag. Ik geef mijn telefoon aan haar, zodat zij en Sara de berichten kunnen lezen.

De lijst is langer geworden. Het gros is te negeren posts van jongens die het ook wel met mij midden op het strand willen doen. Of van meisjes die geen woorden kunnen vinden, maar alleen maar emoji’s: verschrikt, boos, briesend, kotsend en verder veel aubergines, perziken en raketten. De derde sterk vertegenwoordigde categorie zijn mensen die onder *mijn* foto met *elkaar* in discussie gaan *over mij*. Alsof ze het op een algemene pagina over mij hebben en niet op *mijn* Instagram-account. Het is wonderlijk hoe goed mensen me denken te kennen en hoe snel ze hun conclusies trekken: midden op het strand, met jongens in meervoud, daddy issues, niet lekker in d’r vel... Is het dan zo moeilijk voor te stellen dat ik gewoon zelf met Lars seks wilde hebben en ervan genoten heb? Waarom interesseert het mensen überhaupt wat ik doe?

‘Ik heb echt geen idee hoe de halve school mij ineens weet te vinden op sociale media,’ zeg ik. Tot nu toe werd ik voornamelijk gevolgd door vrienden, klasgenoten en van die mensen die je één keer hebt ontmoet en van wie je later denkt: wie ben jij ook alweer?

Sara slikt. ‘Zou het misschien zo kunnen zijn dat dit Lars’ vriendin is? Eh, ik bedoel... was.’ Ze houdt me mijn telefoon voor, met een still uit een video van een meisje dat een of andere lipgloss aanprijst.

‘Wie is dat?’ vraag ik terwijl ik mijn oordopjes uit mijn tas pak.

‘Ava,’ verklaart Sara. ‘Ik volg haar al een tijdje, vanwege haar beautytips. Toen ik net haar laatste vlog keek, begon ze ineens over jou.’

‘O, geweldig. Beautytips.’ Als ik ergens niks van moet weten, dan zijn het wel make-up en crèmepjes. Ik koop waterproofmascara en lipgloss,

en dat is het wel zo'n beetje. Ik gebruik de Nivea die in de badkamer staat en ik zou niet weten wat je daar verder over moet zeggen in een vlog van 15 minuten en 34 seconden.

Maar het wordt duidelijk dat Ava ook niet 15 minuten en 34 seconden praat over make-up. Halverwege haar vlog gaat het over (jawel) mij.

'Vandaag, lieve volgers, moet me ook iets anders van het hart. Iets heel, héél persoonlijks. Ik heb lang getwijfeld of ik het moest delen, maar ik denk dat het belangrijk is om het wel te doen, zodat jullie me ook zien op de slechte momenten in mijn leven, en niet alleen bij de goede dingen. En dan weten jullie ook waarom mijn vlogs soms iets langer op zich laten wachten. Nou, jullie weten waarschijnlijk wel dat ik al een paar maanden een superlief en superknap vriendje heb, of had [knipper, knipper], Lars. Voordat ik naar Griekenland op vakantie ging, belde hij me nog speciaal op toen ik op het vliegveld stond en zei hij dat hij me echt enorm ging missen die vier weken. Jullie begrijpen mijn verbazing toen hij me twee weken later opbelde om te vertellen dat het over was tussen ons. Zomaar, zonder reden! Althans, dat zei hij, want daarna kwam ik erachter wat er écht aan de hand was: dat hij was besprongen door een of ander wijf, gewoon letterlijk midden op het strand, terwijl hij haar pas een paar dagen kende! Hij voelde zich natuurlijk superschuldig en wilde mij waarschijnlijk niet kwetsen. Of... [theatrale zucht] ik weet het dus even niet. Wat ik moet doen met hem, met die sloerie – die trouwens Tess de Wilde heet, ofte-wel @TessiedeWilde, en bij mij op school zit in 6 vwo...'

Met een venijnige ruk trek ik de dopjes uit mijn oren. 'Shit,' zeg ik hardop.

Geen wonder dat iedereen me opeens kan vinden. Lars' vriendin (of ex?) heeft een indrukwekkend volgersaantal.

En alsof je het over de duivel hebt: Lars loopt langs onze picknicktafel en kijkt weg. Hij ziet me, ik weet het zeker, maar hij kijkt weg.

Niet te geloven.

Deze hele dag is niet te geloven.

'We moeten een plan bedenken. Alleen... weet ik zo gauw niet wat,' geef ik eerlijk toe. Het is verdomd lastig om helder na te denken met een telefoon die roodgloeiend staat.

'Negeren is altijd de beste strategie,' oppert Kati. 'Dat stond ook laatst in de *LINDA*. in een artikel over...'

Ik wil net mijn hand opsteken, maar Sara is me voor. Die is net als ik klaar met die eeuwige tijdschriftwijsheden van Kati. 'Kun je niet met Lars praten? Jullie hebben het toch leuk gehad?'

'"Gehad" is hier denk ik het sleutelwoord. Jullie zagen hem net toch ook voorbijlopen?'

'Zeg, mag ik misschien even uitpraten?' zegt Kati met een geïrriteerd gezicht. 'Negeren is echt geen zwakgebod, hoor. Ik denk dat als je je rustig houdt, jouw zomer niet meer interessant is en dat het volgende week alweer over een ander meisje gaat.'

'En dat is wel oké? Dat een ander meisje dan voor slet wordt uitgemaaft?' zeg ik, terwijl ik me steeds gefrustreerder voel. Ik schud mijn hoofd. En nog een keer, krachtiger. 'Nee, dat praat het echt niet goed. Ava heeft me geïnspireerd, ik moet dit groots er aanpakken.'

SARA

HJZJ: Dag 33 oftewel nog 332 dagen te gaan

‘SARA? JE KOMT TE LAAT.’

Het duurt even voor mijn moeders stem tot me doordringt. Ik kom van ver, heel ver. Hoe lang heb ik geslapen? Héb ik geslapen? Waarschijnlijk ben ik pas tegen zessen in slaap gevallen – nadat ik alle uren daarvoor gefrustreerd naar het plafond had liggen staren – precies op het moment dat het eigenlijk geen zin meer heeft.

Alweer.

Een kwartier later zit ik beneden aan de ontbijttafel, nog steeds in verdoofde toestand. Mama kijkt me bezorgd aan, met ogen die al perfect in de mascara zitten. ‘Gaat het wel goed met je?’

‘Prima,’ mompel ik. ‘Ik moet gewoon nog even wennen aan het schoolritme.’

Zou ik ooit weer normaal kunnen slapen?

Hoe lang kun je als mens functioneren met één uur slaap per nacht? ‘... zomervakantie is ook wel heerlijk natuurlijk. En het kamperen was ook zo enig en relaxed. Nou ja, de herfstvakantie is er voordat je het doorhebt en dan kunnen we...’

Mijn moeders geklets klinkt steeds verder weg. Mijn hoofd zit te vol met gedachten. Steeds dezelfde gedachten in steeds dezelfde kringetjes.

Verbazingwekkend hoe druk je daarmee kunt zijn.

Word ik ooit beloond voor HJZJ, mijn hoogstpersoonlijke interventieplan?

Misschien moet ik het meer tijd geven dan een maand. Geduld is een schone zaak en zo. Het punt met geduld is alleen dat ik dat niet heb.

‘Toch, *sayang?*’ Zo noemt mama me altijd, ‘liefje’ of ‘schatje’ in het Indonesisch.

Ik kijk op. ‘Hm-hm,’ beaam ik afwezig. Geen idee wat mijn moeder allemaal heeft gezegd. En ik heb trouwens ook geen idee hoe die halve boerham van mijn bord is verdwenen. Schijnbaar kun je een hoop dingen doen zonder dat je je ervan bewust bent.

‘Maar weet je, als je later doet wat je echt leuk vindt, dan heb je geen moeite om weer in het ritme te komen,’ vervolgt mama opgewekt. Ik blijf haar aankijken, in de hoop dat ik haar gekwebbel zo wel kan blijven volgen. ‘Misschien ben je net als ik wel meer geschikt om te werken dan om te leren. Ach, daar heb je uiteindelijk ook meer aan, hoor. Je moet tenslotte veel langer werken dan dat je op school zit. Ik moet gaan.’ Ze drukt een kus op mijn kruin en streelt met haar vingers door mijn haren.

Ik hou van dat gevoel. Ik hou van haar. Van haar opgewektheid en levenslust vóór acht uur ’s morgens (hoewel ik met dat laatste wel een haat-liefdeverhouding heb).

Mama heeft na haar middelbare school niet gestudeerd en de oorzaak daarvan ben ik, een verlaat cadeautje de dag na haar negentiende verjaardag. Ze heeft een hele rits stomme baantjes gehad, vertelt ze altijd, maar pasgeleden vierde ze haar tienjarig jubileum bij een culturele instelling, waar ze samenwerkt met collega’s die inmiddels haar beste vriendinnen zijn en met wie ze gave evenementen organiseert.

‘Hé, weet je zeker dat alles goed met je gaat?’ vraagt mijn moeder toch

nog een keer. Ze steekt haar hoofd om de hoek terwijl ze haar trenchcoat dichtknoopt.

Nee. Dat weet ik niet. En ik weet ook niet waarom ik haar dat niet vertel, want ik vertel haar altijd alles. ‘Ja, mam. Tot vanmiddag.’

Tegen de tijd dat ik samen met Tess en Kati door het trappenhuis naar de begane grond loop, wordt dat sluimerende, doffe gevoel gelukkig weggeduwd door hun gezellige geklets, bijvoorbeeld over hoe vies het woord ‘schimmelkaas’ is en hoe toevallig het is dat we alle drie geen zus hebben.

‘Zeg, is dit trouwens de week van de nieuwe fashionstatements?’ vraagt Tess aan me.

Zucht. Daar gaan we weer. ‘Hoezo? Dit zijn gewoon een spijkerbroek en een zwarte trui.’

‘Nou, “gewoon” zou ik het in jouw geval niet willen noemen. Ik kan me niet herinneren dat ik je ooit iets zwarts heb zien dragen. Of een broek zonder print, fröbelig randje of in een niet-opvallende kleur.’

‘Donkere kleuren zijn in,’ neemt Kati het voor me op voordat ik kan reageren. ‘En moet jij zeggen trouwens, met je donkergrijze joggingbroek.’

‘Staat nonchalant én zit lekker, dat is een win-win toch?’ reageert Tess. ‘Wacht, ik moet nog even iets uit mijn kluisje pakken.’

Bij haar kluisje staan we alle drie stil en staren we naar het donkerpaarse object dat er met amateuristisch veel plakband op vastgemaakt is.

Tess rolt met haar ogen en komt als eerste in beweging. ‘Hilarisch, zeg. Ik ga ’m er nu aftrekken!’ voegt ze er extra luid aan toe, vanwege de mensen die zich om ons heen hebben verzameld om haar reactie te peilen. In één krachtige beweging is de aubergine los van haar kluisje. Zwijgend

wisselt ze daarna een paar boeken uit haar tas om en pakt ze haar lunch. De hele weg van de kluisjes, dwars door de aula, naar het schoolplein, houdt ze die aubergine duidelijk zichtbaar in haar hand.

Het is dat ik geen zin heb in al dat seksgezeur, anders zou ik haar daar waarschijnlijk een medaille voor geven.

We strijken neer op een stukje gras voor de school. De rest van het schoolplein bestaat uit aarde met verdwaalde groene sprietjes of grote stoeptegels. Het septemberzonnetje schijnt en onze jassen gebruiken we als kleedje om op te zitten, met de aubergine precies in het midden. Het bovenste randje van Tess' sportsokken piept tevoorschijn als ze in kleermakerszit gaat zitten: er staat *girlpower* op, in verwassen roze letters.

‘Wat ik dus...’

Op dat moment lopen er drie jongens langs – vrienden van Lars als ik me niet vergis – en ze neuriën de melodie van het lied over Tess. Verderop zie ik een groepje meisjes smoezen en steeds onze richting op kijken. Je hoeft geen (uitgeslapen) genie te zijn om te weten dat ze het over haar hebben.

‘Even wachten,’ verzucht Tess voor ze plots overeind komt. In vijf grote passen is ze bij de meisjes. Ze torent boven hen uit omdat ze in kleermakerszit op de grond blijven zitten. ‘Als jullie een probleem hebben, zou ik het waarderen als jullie dat gewoon tegen me zouden zeggen in plaats van het achter m’n rug om te doen. Lekker veilig hè, achter je beeldschermje lelijke dingen posten of een aubergine aan mijn kluisje hangen. Oké?’

Terwijl ze naar ons terugloopt, is het schoolplein stilgevallen. Tess' kin zakt geen millimeter ondanks al die starende blikken. En als ze gaat zitten, gaat ze gewoon verder met waar we waren gebleven. Als er iemand die sokken mag dragen, is zij het wel.

‘Wat ik nog wilde zeggen: natuurlijk mag je je eigen kleren kiezen,

Saar. Ik vind het gewoon... opvallend en ik vraag me af of er een specifieke reden is voor deze metamorfose. Zeker bij jou, aangezien je altijd zo bezig bent met kleding en accessoires en make-up en zo. Dat is alles.'

'Ik heb er niet echt over nagedacht wat ik vanmorgen aantrok. Had me een beetje verslapen,' zeg ik, wat niet eens een echte leugen is. 'En volgens mij heb jij genoeg andere dingen om je zorgen over te maken.'

Tess haalt haar schouders op. 'Ik ga me niet verontschuldigen voor een zomer vol Ongelooflijke Orgasmes. Zouden jullie dat doen? Ik vind dat niemand dat zou moeten doen.'

Kati's wangen kleuren onmiddellijk roze. Ik weet dat ze nog nooit met iemand heeft gezoend en dat ze zich daarvoor geneert. En voor alle andere dingen die met zoenen, seks en welke blote lichaamsdelen dan ook te maken hebben. 'Ik hoop vooral dat het gauw overwaait. Voor jou,' voegt Kati er snel aan toe.

En ik? Ik zou vooral heel graag willen dat er een Ongelooflijk Orgasme was waarvoor ik me zou kúnnen verontschuldigen. Eentje door een jongen, bedoel ik.

Maar dat gaat de komende tijd niet gebeuren. Er zijn nog 332 dagen te gaan voordat HJZJ voorbij is: Het Jaar Zonder Jongens.

'En jij, Saar?' dringt Tess' stem weer tot me door.

'Ik zou het eerlijk gezegd behoorlijk a-relaxed vinden als iedereen het zo over mij en mijn seksleven had. Eh, als ik dat zou hebben, bedoel ik.'

'Dus je zou toch meer de Kati-way volgen,' concludeert ze.

'Nou, ik...'

Ik stop abrupt met praten. Er komt opnieuw een groepje jongens aan. Vier jongens, waaronder Tony. Hij komt met zijn grote gympen en grote stappen onze kant op. Zijn handen, ook groot, formaat kolenschoppen, bungelen een beetje langs zijn lijf.

Hij is er nu bijna. Nog maar twee grote passen. Tweeënhalf misschien. Mijn mond wordt kurkdroog. Mijn hart maakt vreemde sprongetjes, als een ongecontroleerd bang babyhertje, en ik voel dat mijn nieuwe deodorant aan een test wordt onderworpen. Ik blijf maar naar zijn handen kijken, naar zijn nagels. Ik haat die handen.

Kati zegt nu iets. Of is het Tess? Het maakt niet uit. Ik hoor het toch niet, want mijn oren suizen.

Ik heb Tony al duizenden keer voorbij zien lopen op school. Ik zie hem sowieso elke dag een paar keer, want hij zit bij een aantal vakken bij mij in de klas.

Tot nu toe maakten zijn donkerbruine ogen en zwarte haren met veel te veel gel me echter niet van slag. Niet zo. Ik negeerde hem gewoon zo veel mogelijk en dat werkte prima.

Nu staat Tony recht voor me. Met drie vrienden, maar die zie ik meer blurachtig.

‘Hé, girls. Even een vraagje,’ klinkt zijn zware stem.

Een hartverzakking. Ik zweer het.

‘Je hoeft niet zo met je ogen te rollen, hoor,’ zegt hij tegen Tess. ‘Het gaat niet over jou en je... buitenschoolse activiteiten.’ Grijnzend knikt hij naar de aubergine in het gras.

‘O mijn god,’ zegt Tess sarcastisch. ‘Waar dán over?’

‘We moeten voor economie een onderzoek doen naar geld. Wij doen dat onder jongeren van deze school, want dat is lekker makkelijk. Zouden we jullie mogen interviewen?’

Nee.

Neeneeneeneeneeneeneenee.

‘Lekker boeiend onderwerp,’ zegt Tess terwijl ze haar handen achter zich neerzet en haar benen kruist. ‘Maar tuurlijk, vraag maar raak.’

De jongens gaan nu bij ons zitten. Tony's rugzak knalt nogal lomp tegen me aan als hij op zijn hurken gaat zitten. 'O, sorry, Sara,' zegt hij en hij wrijft over mijn schouder. Heel kort maar, maar het vóélt niet kort. Het is alsof mijn schouder een akelig prikkende brandwond heeft opgelopen.

Wat ís dit?

Nog even en ik moet mijn boterhammen in het gras gooien om het plastic zakje te gebruiken voor een opkomende hyperventilatieaanval.

Er worden vragen gesteld over geld. Over zakgeld. Kleedgeld. Spullen die je koopt. Of je van je ouders weleens extra geld krijgt als je erom vraagt. Of je weleens geld hebt geleend. Hoeveel je online koopt. Tess beantwoordt bijna alle vragen. Ik ben nog wel scherp genoeg om te weten dat Kati meestal niet staat te springen om over geld te praten.

'En jij, Sara?'

'Eh, wat?' weet ik uit te brengen, met een uitermate zielig geforceerd lachje.

'Nog wat toe te voegen aan wat Tess heeft verteld?'

'Laat maar,' zegt Almir, een van Tony's vrienden, voordat ik iets terug weet te piepen. 'We hebben zo wel genoeg, joh. Troelala kan toch niet controleren wat echt gezegd is en wat niet.'

Onze economiedocente heet officieel mevrouw Troelstra, maar die naam klinkt natuurlijk lang niet zo leuk.

'O, man. Wat ben ik blij om even ergens anders over te praten. Leuk onderzoek van Tony,' zegt Tess opgetogen wanneer de jongens vertrokken zijn. 'Weet je, ik had 'm eigenlijk nog nooit zo goed en van dichtbij bekeken, maar hij is zelf ook niet verkeerd.'

Als Tess dat zegt, wordt het helemaal zwart voor mijn ogen – op een paar piepkleine sterretjes na.

‘Saar, wat doe je?’ hoor ik Kati vragen. ‘Ben je duizelig of zo?’

Schijnbaar zit ik met mijn handen voor mijn ogen. Ik ben inderdaad een beetje duizelig. Duizelig van al die vragen en die verdomde moeheid in mijn hoofd.

‘Kom, we gaan even naar de wc. Een plens water in je gezicht gooien, werkt altijd goed.’

Een hand trekt me omhoog; stevig, dus dat moet Tess zijn.

Aan de andere kant hoor ik Kati een kalmerend melodietje neuriën.

Als ik naar huis fiets, ben ik boos. Net zo boos als ik al weken ben. Een kwaadheid die steeds vaker opkomt, onverwacht, als een onaangekondigde gast waar je echt geen zin in hebt. Een bal van ellende, die ik alleen maar kwijt kan raken door mensen af te snauwen of door dingen kapot te maken. Ik weet inmiddels precies hoe het begint en hoe verrassend snel het kan opborrelen, maar wat ik niet begrijp is waarom ik me zo voel. Er hoeft soms maar iets te gebeuren en ik ontplof.

Zoals laatst, toen ik in de supermarkt was en de witte druiven op waren.

‘Er zijn nog wel rode en blauwe druiven,’ zei een van de vakkenvullers. Hij wees me op de koeling met zo’n vriendelijke-winkelmedewerkergrinlach.

‘Ik wil geen rode druiven en ook geen blauwe, ik wil witte!’ briede ik terwijl de tranen in mijn ogen sprongen. ‘Hoe moeilijk is het nou om genoeg witte druiven te bestellen? Wat een kútwinkel is dit ook!’

De jongen mompelde iets van ‘sorry, hoor’ en ik voelde alle andere mensen op de groente- en fruitafdeling naar me kijken. Toen ik dat doorhad, veegde ik mijn tranen weg en verliet ik pijlsnel de winkel, met een leeg mandje en een knalrood gezicht.